

Sygn. akt: **XK 1061/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Adrianna Kłosowska

Protokolant: Mateusz Patelczyk

pod nieobecność Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2018 r. na posiedzeniu

sprawy **S. S. (1)**, syna M. i B. z domu Ś., ur. (...) w P., PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

w dniu 9 września 2017 roku w G. przy ulicy (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny m-ki M. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, co potwierdziło badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem typu:

AlcoQuant 6020 z wynikiem I- badanie: 0,25 mg/l, II – badanie: 0,26 mg/l

Alkometr A 2.0 z wynikiem I – badania: 0,20 mg/l, II – badania: 0,21 mg/l,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzeka:

I. ustalając, iż oskarżony **S. S. (1)** dopuścił się popełnienia czynu opisanego aktem oskarżenia, to jest występku z art. 178a § 1 kk i uznając, iż wina oskarżonego jak i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie karne na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

II. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych z wyłączeniem pojazdów, do prowadzenia których wymagane jest prawo jazdy kat. C, na okres 1 (jednego) roku;

III. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego w punkcie II (drugim) wyroku środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego stosowania tego środka poprzez zatrzymanie dokumentu prawa jazdy od dnia 9 września 2017 roku do dnia wyrokowania;

IV. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 1.000 (jednego tysiąca) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

V. na podstawie art. 7 ustawy z 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) oraz art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. i art. 629 k.p.k. wymierza oskarżonemu 100 zł (sto złotych) tytułem opłaty i zasądza od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 100 zł (sto złotych).

Sygn. akt: X K 1061/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. S. (1) w dniu 08 września 2017 roku do godziny 22.00 spożywał alkohol w postaci pięciu piw i szklanki whisky.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. S. (2) k. 21.

Następnego dnia około godziny 07.00 S. S. (1) wyjechał swoim samochodem marki M. o nr rej. (...) z domu do pracy. W trakcie jazdy, z uwagi na przekroczenie prędkości, został zatrzymany w G. na ulicy (...) do rutynowej kontroli drogowej przez partol Policji. W toku kontroli w/w poddano badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badania wykonane w trakcie kontroli drogowej urządzeniem AlcoQuant 6020 wykazały u S. S. (2) 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godzinie 07:10 i 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godzinie 07:25. Kolejne badania przeprowadzone przez funkcjonariuszy KP II w G., gdzie przewieziono S. S. (2), urządzeniem Alkometr A2.0, wskazały: o godzinie 07:52 – 0,20 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz o godzinie 07:54 – 0,21 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Oba urządzenia pomiarowe były sprawne w czasie badań.

Dowód: zeznania świadków: S. P. k. 13; P. G. k. 15, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k. 2-2v., 4-4v., świadectwo wzorcowe k. 3-3v., 5-5v., wyjaśnienia oskarżonego S. S. (2) k. 21.

Słuchany w toku postępowania przygotowawczego w dniu 10 września 2017 roku w charakterze podejrzanego S. S. (1) oświadczył, iż rozumie treść stawianego mu zarzuty i przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Nadto w sposób zwięzły opisał okoliczności jego popełnienia.

Jednocześnie z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień oskarżonego odsyłając do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

vide: wyjaśnienia oskarżonego S. S. (2) k. 21.

S. S. (1) ma wykształcenie zawodowe. Jest rozwiedziony i ma pięcioro dzieci pozostających na jego utrzymaniu. Pracuje jako kierowca osiągając z tego tytułu dochód w wysokości około 2.200 zł miesięcznie. Stan ogólny jego zdrowia jest dobry, nie był leczony psychiatrycznie, ani odwykowo. Nie był uprzednio karany.

Dowody: dane osobopoznawcze k. 20-20v.; dane o karalności k. 44.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oskarżonego S. S. (2) odnośnie zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Do powyższego przekonania doszedł Sąd w oparciu o całokształt ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego w zakresie, w jakim został on uznany za wiarygodny, w szczególności w oparciu o wyjaśnienia samego oskarżonego oraz o protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym z dnia 09 września 2017 roku.

Za polegające na prawdzie uznał Sąd zeznania świadków – funkcjonariuszy Policji S. P. i P. G. złożone w toku postępowania przygotowawczego. Świadczenie w sposób spójny i rzeczowy przytoczyli bowiem okoliczności związane z zatrzymaniem oskarżonego celem przeprowadzenia kontroli drogowej oraz jej przebieg. Przedstawione przez nich

fakty w pełni znajdują oparcie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w danych zawartych w protokołach z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym. Nie były również kwestionowane przez oskarżonego w toku postępowania.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania autentyczności dokumentów w postaci: danych o karalności, danych osobopoznawczych, protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym oraz świadectw wzorcowych. Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z treścią zeznań świadka oraz wyjaśnień oskarżonego, brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów. Dowody te mają szczególny charakter, gdyż w korelacji z zeznaniami funkcjonariuszy Policji stanowią jedną z podstaw do ustalenia sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu oskarżeniem czynu.

W świetle powyższych rozważań za wiarygodne należy uznać wyjaśnienia oskarżonego, zaś za niebudzące wątpliwości jego przyznanie się do winy. Wersja wydarzeń przedstawiona przez S. S. (2) znajduje bowiem potwierdzenie w pozostałym, uznanym za wiarygodny materiale dowodowym.

Na podstawie przedstawionej powyżej oceny materiału dowodowego, zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżony S. S. (1) dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu kwalifikowanego z art. 178a § 1 k.k.

Na gruncie art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Za tak opisany czyn na gruncie powołanego przepisu sprawcy wymierzyć można grzywnę, karę ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Definicji stanu nietrzeźwości dostawcza natomiast art. 115 § 16 k.k. zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony w dniu 09 września 2017 roku w G. prowadził swój samochód będąc w stanie nietrzeźwości, którego zawartość wynosiła 0,25 mg/l i 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu w toku pierwszej tury pomiarów, 0,20 mg/l i 0,21 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu w toku drugiej tury pomiarów. Niewątpliwie zatem jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona czynu z art. 178a 1 k.k., co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie.

Mając na uwadze okoliczności dotyczące popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu, jak również te, które wskazują na jego właściwości, warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia, Sąd rozważał, czy w niniejszej sprawie uzasadnione jest zastosowanie wobec S. S. (2) dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Zgodnie z art. 66 k.k., sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Warunkowego umorzenia nie stosuje się przy tym do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Sąd wziął pod uwagę fakt, iż oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu, po czym przyczynił się do wyjaśnienia okoliczności sprawy składając rzetelne i rzeczowe wyjaśnienia. Nie bez znaczenia pozostaje również, iż z zeznań S. S. (2) wynikało, że miał on pełną świadomość karygodności swojego zachowania i nie kwestionował konieczności poniesienia za nie odpowiedzialności. Istotnym było również, iż oskarżony nie spożywał alkoholu bezpośrednio przed jazdą, lecz na ponad dziewięć godzin przed jej rozpoczęciem, zaś stężenie alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu nie tylko przejawiało tendencje spadkową, lecz nadto jedynie minimalnie przekraczało wartość wskazaną w art. 115 § 16 k.k. Sąd miał również na względzie, iż oskarżony, pomimo średniego wieku, nie figuruje w Kartotece

Karnej Krajowego Rejestru Karnego, zaś dotychczasowy sposób jego życia, a także właściwości i warunki osobiste uzasadniają przypuszczenie, iż pomimo warunkowego umorzenia prowadzonego wobec niego postępowania karnego, będzie przestrzegał porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa. Sąd wziął też pod rozwagę okoliczność, iż sam fakt toczącego się postępowania odniósł pozytywny skutek w postaci uświadomienia oskarżonemu niewłaściwości jego postępowania.

Na podstawie art. 67 § 1 k.k. Sąd określił długość okresu próby, na jaki nastąpiło warunkowe umorzenie postępowania prowadzonego przeciwko oskarżonemu na 2 lata uznając, iż taki właśnie okres pozwoli na zweryfikowanie prognozy, co do sposobu postępowania oskarżonego stanowiącego istotną przesłankę wydania przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Sąd skorzystał również z możliwości orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenie pojazdów mechanicznych, dochodząc do przekonania, że wystarczające będzie jego obowiązywanie przez okres 1 roku. Sąd analizując okoliczności sprawy, w szczególności związane z faktem prowadzenia przez oskarżonego pojazdu w we wczesnych godzinach porannych w weekend (sobotę), a zatem przy małym natężeniu ruchu oraz okoliczność, że ilość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu była nieznaczną, jak i mając na uwadze incydentalny charakter przestępczego zachowania oskarżonego uznał, iż orzeczenie rzeczzonego zakazu w wymiarze minimalnym i wyłączając z jego zakresu pojazdy, do prowadzenia których wymagane jest prawo jazdy kategorii C, będzie adekwatne do wagi czynu i powinno spełnić zakładane cele wymierzenia tego środka karnego tak w zakresie ogólnoprewencyjnym jak i prewencji szczególnej. Zaznaczenia w tym względzie wymaga, iż oskarżony pracuje w charakterze kierowcy pojazdów ciężarowych, zatem brak ograniczenia zakresu rodzajów pojazdów objętych zakazem de facto skutkowałby pozbawieniem go możliwości zarobkowania, co z kolei stanowiłoby nadmierną i kompletnie niezasadną wobec okoliczności sprawy reperkusję, która w dodatku dotknęłaby nie tylko jego, lecz również i jego bliskich.

Sąd zobligowany treścią art. 63 § 4 k.k. zaliczył nadto na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres rzeczywistego stosowania tego środka w okresie od 09 września 2017 roku do 16 stycznia 2018 roku.

Podobnie za celowe uznał Sąd zastosowanie wobec oskarżonego na mocy art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt. 7 k.k. środka karnego w postaci zobowiązania go do uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 1,000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W opinii Sądu celowym było skorzystanie z możliwości nałożenia na oskarżonego tego środka karnego w związku z warunkowym umorzeniem postępowania, tak by dodatkowo uzmysłowić oskarżonemu niewłaściwość jego postępowania i osiągnąć pozytywny skutek wychowawczy wobec niego.

Nadto Sąd na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k., art. 616 § 1 i 2 k.p.k. oraz na podstawie art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty i pozostałe koszty sądowe w kwocie 100 zł. Sąd uznał bowiem, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku poniesienia tych kosztów. Sąd przy rozstrzygnięciu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów. S. S. (1) jest osobą czynną zawodowo i posiadającą dochód w wysokości około 2.200 zł miesięcznie, co w ocenie Sądu pozwala mu na poniesienie w/w kosztów.